

hvad her er udtalt fra vor Side om Nødvendigheden af, at han førend Afstemningen havde udnævnt en Commission (Stemmer: Hvor er dette sagt?). Det er sagt saaledes her i Thinget, og det er Noget, som Alle vide, og derfor kan jeg . . .

Formanden: Jeg maa bemærke, at jeg ikke troer, at en saadan Yttring er falsk fra den høitærede Ministers Side.

Winther: Da er det en saa bekjendt Sag, at det forundrer mig at høre, at det ikke skulde være sagt her i Thinget. Det er netop, fordi jeg veed dette, at jeg har stillet mig saaledes, som jeg har. Jeg skal iøvrigt ikke opholde Thinget længer med denne Sag, men kun udtale en Beklagelse over, at vi ere drevne til det Standpunkt, hvor vi nu ere, hvor vi baade skulle have den Ulempe, at, hvis Theatrets Virksomhed ikke kan forsværes, ville vi faae en betydelig Forøgelse af Pensionlisten, og tillige den, at der, inden det kommer saa vidt, rimeligviis vil tilveiebringes et af disse uhyggelige Stridsspørgsmaal imellem de to Thing. Begge Dele ere Ting, som jeg har overordentligt Meget imod, men jeg seer ikke, at det kan blive anderledes. Forskjellen i Stemmeantallet var ikke meget stort forrige Gang, saa at det ikke skulde forundre mig, hvis Loven kom tilbage fra Landstinget, at Resultatet alligevel blev, at den forlangte Sum blev bevilget, og det var ogsaa uheldigt, ifald Sagen skulde ende saaledes. Men, uagtet jeg seer alle disse uheldige Punkter ved denne Sag, er det mig umuligt at forandre min Stilling, og Ansvaret for, at vi ere i denne Stilling, kan jeg ikke see med Nette kan paabyrdes Andre end den høitærede Minister.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg er mig fuldt bevidst, at jeg ikke her i Thinget har nævnt nogen som helst enkelt Personlighed, men jeg har, hvergang denne Sag har været til Behandling i denne Session, udtrykkeligt sagt, at jeg baade kunde og vilde give Theatrets Forhold i en Commissions Hænder. Det ærede Medlem har aldeles ingen Grund til at tvivle om Op-

rigtigheden af denne min Udtalelse, og han er uberettiget til at dømme om, hvorvidt min Evne strækker til at udføre, hvad der er min Villie i denne Sag. Det ærede Medlem var ikke tilstede, da jeg før udtalte mig om dette Punkt om Commissionen. Jeg tillod mig at anføre som Grund for, at jeg ikke havde gjort Noget i denne Retning, siden Sagen havde været til 2den Behandling, at jeg efter den dengang foretagne Afstemning maatte forudsætte, at jeg ikke vilde faae med Theatret at gjøre. Saalænge jeg havde et saadant Botum som det, der da forelaa — om hvilket jeg bestemt havde erklæret og endnu erklærer, at det vil forhindre mig fra at have med Theatret at gjøre, — vilde det dog have været i allerhøieste Grad besynderligt og uforsvarligt, om jeg vilde have gjort noget som helst Skridt til at forandle Theatrets Forhold taget under Overveelse i en Commission; det vilde have været uforsvarligt saavel imod de Mænd, jeg vilde opfordre til at træde ind i Commissionen, som imod min eventuelle Eftermand. Jeg har selv ingen Øst til at være bunden af en Formand i min Stilling, og jeg skal ogsaa vel vogte mig for at bringe en Anden ind i det Forhold, jeg selv står.

Tale: Med Hensyn til den høitærede Ministers Udtalelse forrige Gang maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg tidligere udtrykkeligt har bemærket, at, selv om det skulde blive imellem 50—60,000 Rd. der vilde medgaae til at pensionere det nuværende Theaterpersonale, maatte, naar man tager Sagen fra den economiske Side, dette langt foretrækkes for at vedblive med det aarlige Tilskud, idet dette jo vilde være en aftagende Sum, hvorefter den nuværende er en hvert Aar tiltagende Sum. Jeg har forøvrigt kun nævnt dette, fordi jeg troede, og jeg troer det endnu, at det vilde være det Helbigste for selve den nuværende Tilstand, at Theatret kunde komme til at udvilde sig frit, men jeg erkjender, at dette slet ikke vil kunne komme til at foreligge nu, fordi der er altfor Mange, der holde paa denne Kunstanstalt, saaledes som den nu bestaaer med Statens Tilskud. Naar den høitærede Minister saa aldeles bestemt har er-